Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

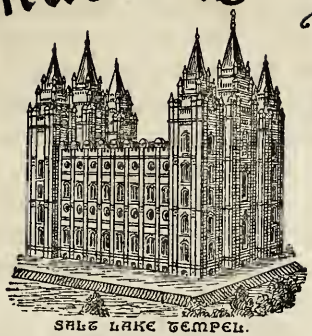

SALT LAKE TEMPEL.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 8. Den 15de April 1902. 51de Aargang.

En ny Uddeling af Evangeliet.

Tale, holdt i Tabernaklet i Salt Lake City Søndagen den 25. November 1901 af Ældste Chas. W. Penrose.

(Fortsat fra Side 103.)

Da Josef Smith, en ung Mand, der ønskede at blive bekendt med Frelsens Plan, gik ud i Skoven for at bede i den tidlige Del af det nittende Aarhundrede, var han forvirret. Han havde besøgt nogle Opvækkelses-Møder; han havde hørt Metodisterne, Baptisterne, Independenterne, Episkopalerne, Presbyterianerne og en Mængde andre, som jeg ikke har Tid til at omtale; thi det vilde optage Resten af Dagen at nævne Navnene paa alle de Afdelinger og Partier, som findes i Kristendommen. Han hørte paa denne og hin Mand; de prædikede alle forskelligt, skønt de alle paastod at være rette. Omgivet af denne Forvirring gik han ud i en Skov, nær sin Faders Hus, for at bede. Grunden, hvorfor han gik derud, var, at han havde læst i Jakobi Brevs første Kapitel, hvor der staar: „Men dersom nogen af eder fattes Visdom, han bede af Gud, som giver alle gerne, og bebrejder ikke, saa skal den gives ham. Men han bede i Troen, intet tvivlende; thi den, som tvivler, er ligesom en Havsbølge, der røres og drives af Vejret. Ikke tænke det Menneske, at han skal faa noget af Herren." Det er unyttigt at paakalde Gud, dersom I ikke have Tro. „Uden Tro er det umuligt at behage ham." Da Josef Smith læste dette, troede han af sit ganske Hjerte. Han gik ud i Skoven, og som et Barn, der beder

sin Fader, bad han Gud om at oplyse ham og vise ham, hvilken Religion der var den rette; thi han ønskede at tjene Gud. Der kom straks en Indflydelse over ham fra Mørkets Magter, som kastede ham til Jorden — saa stor var dens Kraft. Medens han stred med den og paakaldte Herren, saa han et Lys komme ned fra Himmelen. Omsider naaede det ham, og han blev i et Øjeblik befriet fra Mørkets Magter. I Lyset saa han to Personer af høj Vækst og meget lig hinanden. Den ene pegede paa den anden og sagde: „Denne er min elskelige Søn, hører ham.“ Sønnen talte til ham, og Josef spurgte, hvilken af alle Religioner der var den rette. Kristus svarede, at han maatte ikke forene sig med nogen af dem; thi de vare alle afvegne fra hans Veje. Han sagde endvidere: „De drage nær til mig med deres Læber, men deres Hjerter ere langt fra mig; de lære saadanne Ting, som ere Menneske-Bud; de have Gudfrygtighedens Skin, men fornægte dens Kraft.“

Dette var denne Uddelings første Aabenbaring. Mine Venner, jeg ønsker at bære Vidnesbyrd til eder, at det Lys, som kom ned fra Himlen, da Faderen og Sønnen aabenbarede sig for den unge Josef Smith, forblev her, og at dette Lys' Funklen er udgaaet over Jorden; Mørket maa overvindes, og denne Verdens Riger skulle blive hans, hvis Ret det er at regere, og han vil komme for at tage sit Rige i Besiddelse. Ved Aabenbaring fra Faderen, gennem hans Søn Jesus Kristus, blev Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige oprettet efter det gamle Mønster, med Apostle, Profeter, med Evangelister, Hyrder, Lærere, Ældster, Biskopper, Diakoner o. s. v., ikke alene i samme Form som den første kristne Kirke, men med den samme Aand og den samme Kraft. Apostle, som holdt denne Myndighed i forrige Tider, have paany gæstet Jorden og bestikket Mænd, der besidde den samme Fuldmagt og det samme Apostel-Embede, som de besad. Det blev saaledes gengivet under Ledelse af Jesus Kristus, vor Forløser, som er med denne Kirke i Dag. Derfor ere disse Folk her, og derfor bliver denne store Stat, Utah, opbygget. De fleste Folk, som ere her, ere komne fra de forskellige Nationer, hvor de hørte Evangeliets glade Budskab — det samme Evangelium, som de gamle Apostle prædikede, den samme Tro og Daab, den samme Hellig-Aand og de samme aandelige Gaver, samme Indflydelse, Forening, Velsignelse, Kraft og Samfund med Himmelen. Der er Folk her fra Europas forskellige Nationer, fra de forskellige Dele af de forenede Stater, fra forskellige Lande paa dette Fastland, fra Øerne i Havet, fra langt bortliggende Lande; thi Herrens Ord opfyldes, og hans Engle ere udgaaede for at samle hans udvalgte fra de fire Vinde, fra Østen og Vesten, fra Norden og Syden. Gud siger til Norden: „Giv op!“ og til Syden: „Hold ikke tilbage! Bring mine Sønner langt fra og mine Døtre fra Jordens Ender.“ Han opbygger Zion iblandt disse Bjerge; Folket, som er her, modtog Evangeliet i forskellige Lande, og de have alle det samme Vidnesbyrd. Gaa,

hvor I vil igennem Staten, og tal med Folkene fra de forskellige Nationer, oplærte i forskellige Religioner og under vekslende Omstændigheder; I kunne spørge dem ud angaaende deres Erfaringer i Kirken, og de ville alle fortælle eder, som jeg gør, at Gud aabenbarede dem Sandheden.

Jeg hørte Evangeliet, medens jeg var en Dreng. Ingen af min Familje eller mine Venner annammede det. Jeg modtog det med Glæde i mit Hjerte. Jeg var oplært i at tro paa Skrifterne. Som et Barn havde jeg lært at læse Bibelen og at tro, at den var Guds Ord. Da jeg hørte denne Kirkes Ældster forkynde de sidste Dages Evangeliums Principper, vidste jeg, at det var det samme, som denne gode Bog lærte, og jeg troede deres Vidnesbyrd. Da jeg gik til Herren og bad, at jeg ikke maatte vildledes ved Træskhed og Forførelsens Kunstgreb, men at han vilde oplyse mig, modtog jeg dette Vidnesbyrd fra ham. Jeg gik og blev døbt i mine Drenge-Aar, og jeg modtog den Hellig-Aand ved Haandspaalæggelse. Efter at jeg var døbt, bleve Hænder lagte paa mig, og jeg annammede den Hellig-Aand ligesom andre, med hvem jeg kom i Berøring i Kirken. Da jeg modtog Kaldet, at forlade alt — mit Hjem, mine Venner og alle mine Udsigter i Livet — og gaa ud foruden Pung og Taske for at prædike dette Evangelium, forlod jeg alt og gik ud med Tro paa Herren, og hvor som helst jeg gik og bar dette Vidnesbyrd, og Folk annammede mit Ord og bleve døbte og modtog Haandspaalæggelse, modtog de den Hellig-Aand; de Syge bleve helbredte, de Lamme bleve stærke og gik, og Guds Kraft hvilede over hans Folk alle Vegne. Jeg rejste omkring i Storbritaniens forskellige Dele i over ti Aar paa min første Mission og prædikede dette Evangelium uden Penge og uden Løn, og hvor som helst jeg gik, kan jeg bevidne for Himmelen, at disse Velsignelser fulgte Ordets Forkyndelse; derfor ved jeg, at dette Værk er Guds Værk.

Hundreder, ja Tusinder af denne Kirkes Ældster bære det samme Vidnesbyrd, og hele Folket vilde, hvis de bleve kaldte, bære det Vidnesbyrd, at da de vare døbte af Guds Tjenere, modtog de deres Synders Forladelse og bleve rensede og genfødte; deres forbigangne Synders Byrde faldt fra deres Skuldre; de bleve tvættede og rensede for Herren gennem Kristi Blod; den Hellig-Aand hvilede paa dem og bar Vidnesbyrd om Sandheden. Dette er Aarsagen til, at Folket holder sammen, som de gøre, trods al Modstand, Forfølgelse og falske Fremstillinger; de blive ondskabsfuldt forstødte, falskeligen for Herrens Skyld, men de glæde sig endda, fordi de virke i Herrens Tjeneste. Det glæder dem at være værdige til at bære Kristi Navn og lide falskelig for hans Skyld. De have forsamlet sig i disse Dale for at kunne opfylde Herrens Ord. Læs, hvad Mika skriver: „Men det skal ske i de sidste Dage, at Herrens Huses Bjerg skal være grundfæstet ovenpaa Bjergene,

og ophøjet over Højene, og Folkene skulle strømme til det. Og mange Hedninger skulle komme og sige: kommer og lader os gaa op til Herrens Bjerg og til Jakobs Guds Hus, at han maa lære os sine Veje, og vi maa vandre paa hans Stier; thi fra Zion skal udgaa Lov, og Herrens Ord fra Jerusalem." Her er Folket, som har samlet sig „iblandt Bjergene", og der er Huset (Taleren pegede paa Templet), som er bygget til Jakobs Guds Navn, hvor vi kunne gaa ind og blive belærte om Herrens Veje, at vi maatte vandre paa hans Stier. Der er et Hus bygget efter det Mønster, som han har aabenbaret, hvor Ordinancer kunne udføres for de Levende og de Døde, hvor Herrens Aands Kraft er aabenbaret. Vi behøve ikke at forlade os paa noget skrevet i en Bog, gammel eller ny; thi de levende Orakler ere her. Profetiens Gave er her. Den samme Hellig-Aand, som inspirerede de Gamle til at forkynde Herrens Ord, er her i Dag. Gud har ikke forandret sig, ej heller hans Aand. Han er „den samme i Gaar, i Dag og for evigt".

Dette er de Sidste-Dages Helliges Religion. Men vi paastaa ikke at være andre Mennesker overlegne som et Folk. Vi burde være meget bedre, end vi ere, naar vi tage vor Erfaring og, hvad Herren har gjort for os, i Betragtning. Men jeg kan sige saa meget om Folket, som jeg repræsenterer her, at de i Hovedsagen ere gode og ærlige Folk, et Folk, der prøver at tjene Gud og holde hans Bud. Deres menneskelige Svagheder forlod dem ikke, da de bleve døbte ind i Kirken. De ere Fristelser undergivne ligesom andre Folk, og somme Tider samle de og falde. Men den store Skare af de Sidste-Dages Hellige ere komne her fra forskellige Nationer for at tjene Herren, lære om hans Veje og vandre paa hans Stier, og han ved, at de ville være ufuldkomne, medens de leve her i Kødet; men de haabe, at Tiden vil komme, da de kunne forlade denne „dødelige Tummel" og gaa tilbage til deres Faders Nærværelse, hvor de kunne aflægge Regnskab over, hvorledes de have benyttet Tiden, medens de vare her, og enhver vil da modtage Løn efter sine Gerninger. Gennem Forløsningen, som vor Herre og Frelser Jesus Kristus bragte ved at udgyde sit Blod paa Kalvari, forvente de at blive oprejste fra de Døde. „Forundre eder ikke over dette," sagde han, „thi den Time kommer, i hvilken alle de, som ere i Gravene, skulle høre hans Røst, og skulle opstaa; de, som have gjort godt, i Livets Opstandelse, og de, som have gjort ondt, i Dødens Opstandelse." Vi forvente at faa Adgang til Gud formedelst denne Forløsning, og at han, hvis vi vedblive at være trofaste og sande indtil Enden, vil give os Magt over vore Skrøbeligheder og Svagheder; vi skulle da mere end overvinde dem; vi skulle komme i hans Nærværelse og blive kronede med hans Magts Herlighed og regere med ham og de Retfærdige, de Rene og de Trofaste af alle Nationer og Tidsaldre fra Evighed til Evighed.

Hvis vi falde og forsætlig vende os bort fra Sandheden og forkaste Lyset og Kundskaben, kunne vi forvente en stor Fordømmelse. Endvidere, mine Venner, kan jeg fortælle eder, at naar vi i Herrens belejlige Tid forlade dette Legeme og gaa til en anden Verden, forvente vi ikke enten at fare op til Himlen eller ned til Helvede, som vore sekteriske Venner prædike, men at gaa til det Sted, som Herren har beredt for hedenfarne Aander. Apostelen Paulus sagde, efter han havde fuldendt sin Gerning og forventede at blive opofret i Rom: „Jeg har stridt den gode Strid, jeg har fuldendt Løbet og bevaret Troen: I øvrigt er Retfærdighedens Krone henlagt til mig, hvilken Herren den retfærdige Dommer skal give mig paa hin Dag." Paa hvilken Dag mente Paulus? „Naar han skal komme at dømme Levende og Døde, naar han kommer i sit Rige. Dette er Tiden, naar Menneskens Søn skal komme i sin Herlighed; da skal han sidde paa sin Herligheds Trone, og alle Nationer skulle forsamles for ham, Faarene paa den højre og Bukkene paa den venstre Side, og denne Verdens Riger skulle vorde Guds og Kristi."

Men hvad skulle vi gøre i Mellemtiden? Da Jesus døde, gik han ikke direkte til sin Fader i Himmelen. Da han var død paa Korset, nedtog de hans Legeme og lagde det i Graven. Hvor var han? Legemet var ikke ham. Den udødelige Sjæl var udgaaet af Legemet; han havde bøjet sit Hoved og sagt: „Fader, i dine Hænder befaler jeg min Aand." Legemet gik ikke tilbage til Jorden igen, som vort gør; det laa der, ventende paa Opstandelsen fra de Døde; men Aanden nedgik ikke i Graven. Gik han da straks ind i Faderens Nærværelse? Nej, det gjorde han ikke; thi paa den tredje Dag derefter lod han sig se for Marie i Haven; og det synes, som hun sprang op og vilde omfavne ham, men han sagde: „Rør mig ikke; thi jeg er endnu ikke opfaren til min Fader: Men gaa til mine Brødre, og sig dem, at jeg gaar til min Fader og eders Fader, og til min Gud og eders Gud." Hvor havde han da været? Dette var Tredje-Dagen efter hans Korsfæstelse. Aanden havde forladt Legemet; Legemet var balsameret og lagt i Graven, og paa den tredje Dag opstod han fra de Døde og blev set af Marie. Der var altsaa en Tid imellem hans Død og Opstandelse. Hvor havde han været? Peter fortæller os det: „Thi og Kristus led en Gang for vore Synder, den Retfærdige for de Uretfærdige, at han kunde føre os frem til Gud, han, som vel led Døden efter Kødet, men blev levendegjort efter Aanden, i hvilken han og gik bort og prædikede for Aanderne, som vare i Forvaring, som fordum vare genstridige, der Guds Langmodighed ventede i Noæ Dage, der Arken byggedes, i hvilken faa, nemlig otte, Sjæle bleve frelste i Vandet, hvis Modbillede nu frelser os, Daaben." (1. Peter 3, 18.—20.)

I det fjerde Kapitel siger Peter videre: „Men de skulle gøre ham Regnskab, som er rede til at dømme Levende og Døde. Thi derfor er

Evangelium forkyndt for de Døde (ikke for de Levende, men for de Døde), at de vel skulle dømmes for Mennesker i Kødet, men leve for Gud i Aanden." (1. Petri 4, 5.—6.) Kristus gik altsaa og prædikede for de Døde eller de Hensovedes Aander. Og hvorfor? For at de kunde faa det samme Evangelium at høre, som han havde prædiket til de Levende, saa de kunde blive dømte efter den samme Lov.

Men hvis dette var Tilfældet den Gang, maa det ogsaa være det nu; thi Gud forandres ikke; ogsaa vi Guds Tjenere, som ere kaldede og beskikkede og udsendte for at prædike Evangeliet til de Levende med en Beskikkelse til alle Nationer, for at prædike Evangeliet til al Skabningen, forvente, naar vi have udført vor jordiske Gerning og ombytte denne Tilværelse med Aandeverdenen, at virke i det samme store Kald ved at prædike Evangeliet til de utallige Mængder, som forlod dette Liv i den mørke Tidsalder, da Menneskene ikke kendte den sande Gud, og deres Præster fortalte dem, at det var til ingen Nytte at paakalde ham, da han ikke vilde svare dem. De have været udelukkede fra guddommelig Frelse i Aarhundreder. Ere de gaaede til Grunde? O, nej! Vor Gud er fuld af Godhed, Miskundhed og Kærlighed, ja, hans milde Barmhjertighed strækker sig til alle hans Gerninger. Hvad enten Aanden er i Legemet eller ikke gør meget lidt Forskel hos ham; det er en af hans Sønner eller Døtre. Evangeliet skal prædikes til al Skabningen. Der er kun eet Evangelium; der findes kun een Jesus Kristus, som er vor Frelser. Der er een Herre, een Tro, een Daab, eet Haab i eders Kald, og Herren er i alle, ved alle og gennem alt. Alle Menneskenes lunefulde Paafund, Ideer og Nonsens, som de have blandet med, hvad de have læst i Bibelen, vil kun blive vurderet som Straa og Snavs paa den store Dag, naar Herren renser og lutrer Jorden med evige Flammer. Evangeliet vil blive prædiket til de Levende og de Døde, og alle Folk ville faa Lejlighed til at adlyde det. Saadan er Evangeliet, som Herren har aabenbaret fra Himlen i disse Dage, og dette er kun dets Begyndelse — kun et Par af Alfabetets Bogstaver. Det er fuldt af Sandhed, Lys, Velsignelse, Herlighed og Kraft; vi gaa fremad Trin efter Trin, fra Naade til Naade, fra Tro til Tro, fra Kundskab til Kundskab. De levende Orakler ere iblandt os, og Herrens Ord forkyndes ved Guds Gave og Kraft. Denne er Guds Kirke, og den vil gaa fremad til Sejr. Der findes ingen Magt under de evige Himle, som kan standse dens Fremgang eller hindre Udførelsen af det store Værk, som Gud har paabegyndt, og hvori vi ere ydmyge Arbejdere. Vi ere indviede til dette Værk, fordi vi have dette Vidnesbyrd.

Hvis der findes nogen her i denne Eftermiddag, som ikke har adlydt dette Evangelium, bærer jeg Vidnesbyrd til dem, at dette er Sandhed. Jeg ved det i min inderste Sjæl. I kunne lige saa godt bede mig om at forklare, hvorledes jeg ved, at jeg lever. Jeg ved det i

mit hele Væsen. Jeg ved det ved Aabenbaring fra Gud den Almægtige. Jeg ved det ved at blive døbt i Aanden saa vel som i Vandet. Herren vil bekræfte dette ved sin Aand til enhver, som vil søge efter ham. Men Vanskeligheden ligger i at faa Folk til at komme frem for Herren paa Grund af den herskende Vantro. Jeg beder eder, mine Venner, om at gaa til Herren i Løndom, naar intet andet Øje ser og intet andet Øre hører end eders, og adspørge ham, om disse Ting ere sande, om han har aabenbaret sig i disse sidste Dage og oprettet sin Kirke paa Jorden evindeligen for aldrig mere at nedbrydes. Og hvis I gøre dette i Tro og med det faste Forsæt, at I ville adlyde ham, vil han besvare eder; men hvis I ikke tro, bed ham da ikke; thi saa ville I komme under en større Fordømmelse, dersom I ikke annamme det. Dette er alle Folks Privilegium, og vi have Fuldmagt til at forkynde det. Men I maa ikke gøre det ved eders egen Styrke, ej heller ved eders egen Visdom. Vi paastaa ikke at være store Personer; vi ere simpelt hen Guds Sønner og Døtre, og vi bestræbe os for at frelse vore Brødre og Søstre. Vi vide, at hvis Folk ville annamme Evangeliet i dette Liv, modtage dette Vidnesbyrd og leve derefter, da ville de være i Stand at hellige deres Legemer formedelst Lydighed mod Loven, saa de kunne komme frem i den første Opstandelse og arve Troner, Herredømmer, Magt og evig Herlighed i Majestætens Nærværelse i det Høje; men hvis de overlade det til Fremtiden, ville de opstaa med en anden Grad af Herlighed, og den vil ikke være lig Solens, hvis de ikke adlyde Evangeliet her i Livet og forblive trofaste deri. Det er Grunden, hvorfor vi ere saa ængstelige og altid rede til at forkynde Evangeliet til alle Nationer. Dette er, hvorfor saa mange Hundrede af vore Ældster ere ude i Verden uden Pung og Taske (Løn eller Betaling), som have forladt alt herhjemme for at gaa ud og prædike Evangeliet til Menneskehedens Frelse.

Giv ikke Agt paa de dumme Historier, som fortælles om dette Folk, eller paa det Nonsens, I kunne læse om os i Bladene — og somme Tider høre fra gode Mænd ogsaa, som ikke vide bedre, og fra gode Kvinder, som tænke, de gøre Gud en Tjeneste ved at modstaa dette Værk. Betragt disse Principper; de ere ikke afhængige af Mænds eller Kvinders Handlinger. De ere enten sande eller falske. Disse Ting ere den evige Guds Sandheder, og han vil aabenbare dem til eder, hvis I berede eder til at modtage hans Ord. „Han har gjort, at al Menneskens Slægt bor paa den ganske Jordens Kreds af eet Blod og har bestemt dem forordnede Tider og visse Grænser for deres Bolig.“ Han kender os. Han ved, hvor vi bleve fødte, og hvorfor vi fødtes. Han har sendt os ned paa Jorden og sat enhver af os paa sin Plads og til sin Tid. Det gør intet til Sagen, hvor vi ere fødte, hvilket Slags Legeme eller hvilken Farve vi have; vi ere hans Sønner og Døtre, og

han elsker os og ønsker at frelse os; men han kan selvfølgelig ikke gøre det uden efter den evige Sandheds Principper. Han har nu aabenbaret Sandheden; lad os vandre derefter. Lad os tilsidesætte alle Nutidens Kristendoms Ideer og Foreſtillinger, der ere fremkomne ved Menneskenes Paafund og ved det døde Ords Misforstaaelse; lad os modtage det levende Ord og det levende Lys. Søg Gud, modtag hans Kraft og hjælp til med at opbygge hans Rige, der vil skride fremad til Sejr, og bered eder for hans Komme som Kongernes Konge. Maa Herren velsigne os og sætte os i Stand til at holde hans Bud, at vi maatte vorde frelste i hans Rige formedelst Jesus Kristus. Amen.

Den 15de April 1902.

En anden ny Sekt.

Ny og forunderlige Sekters Opkomst er ikke længere noget usædvanligt eller forunderligt. De synes at opvokse alle Vegne og at formere sig, eftersom Tiden for alle Tings Fuldendelse ruller fremad. De ere iblandt de usejlbarlige „Tidernes Tegn".

I New-York Journal finde vi en Beretning om en Konference i Canandaigua N. Y., der blev afholdt af et ejendommeligt religiøst Samfund, og om Indvielsen af den saakaldte første „hellige Ruller"-Kirke i Amerika. Vi nære den Mistanke, at de have faaet dette Navn af Folk udenfor Samfundet, eftersom de ellers omtales som „Hellige". Der siges at have været Medlemmer fra mange Stater til Konferencen, der var talrigt besøgt. Deres Leder siges at være en vis Biskop Eastman, som for ti Aar siden var Landsby-Skolelærer. Men paa een Gang blev han greben af en religiøs Iver og oprettede en lille Menighed, hvis Fremgangsmaade og religiøse Meninger vare forskellige fra nogen anden Sekts. Deres Møder afholdtes i det frie, fortrinsvis paa en Bakke; deres Gudstjeneste blev uafbrudt fortsat ved Afløsninger af deres Ledere, og det var dem kun tilladt at hvile nogle faa Timer imellem Midnat og Morgenstunden.

Hvad Sektens Lærdomsejendommelighed er vides ikke, men det paastaas, at de under deres religiøse Sammenkomster ofte falde i Begejstring og rulle om paa Jorden, efter hvilket de somme Tider tilsyneladende ere døde. I denne Tilstand blive deres Legemer stive og ufølsomme. Deres Møder udmærke sig ogsaa ved Skrigen, Bøn paa en højrøstet Maade, Omfavnelse og Kysseu. Snart springe de fra deres Sæder, hoppe omkring og ytre uforstaaelige Skrig.

De tro ogsaa paa Helbredelse ved Bøn og Salvelse, og det paastaas, at de have bevirket tilsyneladende forunderlige Kure. Konferencens Beskrivelse beretter:

Dagens Højtideligheð naaede sin Højde, da Biskop Eastman fremstod og sagde:

„Vi ere nu beredte paa at forrette Helbredelsens guddommelige Ceremoni ved Haandspaalæggelse og hellig Salvelse. De, som ere rene, ubesmittede og aandsfriske, og kun saadanne, opfordres til at komme frem og lægge deres Hænder paa Broder Francis Waldron."

En Krøbling, støttende sig paa sine Krykker, hinkede op paa Forhøjningen, hvor Eastman og ti andre sluttede sig til ham. Krøblingen knælede, medens de andre stode i en Cirkel omkring ham og lagde deres Hænder paa hans Hoved."

Biskop Eastman stod dernæst frem og bad, at Kraften fra det Høje maatte neddale. Efter en Pause fuld af Indtryk opløftede han sine Øjne, og medens Musklerne i hans Ansigt strammedes, til de blaa Aarer bleve synlige, og Sveden dryppede fra hans Tindinger, raabte han tre Gange med voksende Stemme:

„Kom ud! Kom ud, I onde Aander! Jeg befaler eder: Kom ud!"

Paa dette Punkt var Bevægelsen iblandt Tilhørerne meget heftig, og Krøblingen sprang op og raabte:

„Jeg er helbredet! Jeg er helbredet!" Han løb til det nærmeste Vindue og raabte: „Her gaar Krykkerne!" og kastede dem ud.

Alle vare som fra Forstanden. Kvinderne græd og skreg; Mænd omfavnede hinanden, sloge sig for Brystet og raabte Halleluja! De trængte omkring Alteret, omfavnede hinanden, og deres Glæde kunde næsten ikke stilles. Den helbredte Mand blev omringet, og højrøstede Bønner lød uafbrudt.

Denne Scene gentoges, da en vis Harrison Tuttle blev helbredet; han havde i lang Tid lidt af heftig Rheumatisme, og efter Ceremonien erklærede han, at han var fri for Pine."

Senere bleve fire Apostle ordinerede og sendte ud at prædike det ny Evangelium. Det forventes, at vi ville høre fra dem, eftersom der stadig strømmer Tilhængere til „Rullerne", saa at de nu findes i næsten alle Unionens Stater. Der er for Øjeblikket i den kirkelige Verden forskellige religiøse Strømme, der i Sandhed ere mærkværdige. Den ene bøjer sig imod Romanisme med al dens middelalderlige Pomp og Pragt. Dette saas for nylig, da den „højærværdige" A. F. Mannington Ingham blev indviet i Sankt Pauls Domkirke som Biskop af London med de højeste, ærefrygtbydende Ceremonier uden nogen Modstand fra Gejstligheden. Der var Klokkekimen, Processioner, Kor-Kaaber, Bispehuer, skarlagenrøde Kjoler, Te Deum'er og Ting, der ere fremmede for ordinær Protestantisme.

En anden Strøm drejer sig ind i, hvad vi kunne kalde det religiøs-burleske, som vi finde det iblandt de Chikago-Dowieiter og de „hellige Rullere", hvis Rygterne ere paalidelige. Disse ere kun to af mange lignende Fremtoninger i den sidste Tid, der alle have fængslet Opmærksomheden en kort Tid og derefter ere bortvegne, som f. Eks.: Scheinfurt-Vildfarelsen, der endnu er frisk i Hukommelsen.

En anden religiøs Strøm indeholder Tøjlesløshed og den Tro — om vi kunne sige saa —, at der ikke eksisterer nogen Gud. Vi saa fornylig, at der oprettedes en „ikke-vidende" Sekt i Cincinati med et „ikke vidende" Giftermaals-Ritual, Indvielse af smaa Børn til „Ikke-Videnhed" og Børns Konfirmation i „Ikke-Videnhed". Vi have ogsaa lagt Mærke til et Slags Giftermaals-Kontrakter, som i Virkeligheden kun ere bindende for en Tid, eller indtil en ny „Lighed" opdages.

Alle disse Tegn vise klarligen, hvorhen den religiøse Verden stadig drives. Det, som er fornødent, er Forløserens Evangelium, prædiket ved den Hellig-Aands Kraft, med medfølgende Resultat: at rense de enkeltes Levevis, genføde Samfundet og bortdrive Mørkets og Vildfarelsens Skyer. De Blinde maa se, de Døve maa høre, og de Halte maa gaa, saavel billedligt som bogstaveligt. Menneskets aandelige Natur trænger til en fuldkommen Genoprettelse af sund Dømmekraft og et retfærdigt Levnet, som kun kan opnaas ved den Hellig-Aand. Dette er, hvad vi burde forvente. Den guddommelige Forjættelse lover Aandens Udgydelse i de sidste Dage paa en Maade og i en Udstrækning, som Verden aldrig har set. Ja, selv Efterlignelserne, som vi se, kunne antages at betyde, at Dagen for Forjættelsens Opfyldelse stunder til. Og de ville saaledes være iblandt „Tidernes Tegn". (Deseret News.)

Ankomst. Følgende Ældster ankom fra Zion den 31. Marts: Carl G. Youngberg fra Lyman, Wyoming; Hyrum Selander og Carl A. Shurler fra Salt Lake City, Utah. Vi byde disse Brødre Velkommen til Skandinavien.

Beskikkelser. Ovennævnte Ældster beskikkes til at virke i de respektive Konferencer som følger: I Stockholm: Hyrum Selander og Carl A. Shurler og i Gøteborg: Carl G. Youngberg.

Afløsninger. Følgende Ældster ere hæderlig afløste efter et godt Arbejde i Missionens Tjeneste med Tilladelse til at rejse til deres kære Hjem: John F. Petersen og Julius B. Christensen fra Aarhus Konference; Carl Madsen fra Aalborg Konference; Wrol C. Olsen fra Kristiania Konference samt William Olsen og Martin Jensen fra Skåne Konference.

Julius B. Christensen er afløst paa Grund af daarligt Helbred og Carl Madsen paa Grund af finansielle Vanskeligheder.

Konferencen i Aarhus.

Konferencen begyndte Lørdag den 29. Marts Kl. 8 om Aftenen i Lokalet i Borupsgade 14 og aabnedes med Sang og Bøn. Af Ældster fra Zion vare til Stede: Anthon L. Skanchy, Præsident over den skandinaviske Mission; James C. Petersen, Præsident over Aarhus Konference; Hans R. Hansen, Jørgen S. Jørgensen, Jens C. L. Breinholt, Jens C. Jensen, Christian N. Christensen, Joseph H. Olsen, Brigham Nielsen, Andrew D. Mortensen, James Jensen, Hans Hansen, Daniel P. Thuesen, C. H. Christiansen, Peter N. Nielsen, Søren C. Christensen og John F. Petersen.

Præsident James C. Petersen bød de Forsamlede Velkommen og udtalte Ønsket om, at disse Konference-Møder maatte blive ledede ved Herrens Aand; han bar Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed og vidnede, at det er blevet gengivet til Jorden i vore Dage efter samme Mønster, som det besad i fordums Dage.

Ældste Daniel P. Thuesen afgav en meget tilfredsstillende Rapport over Odense Gren. Ældste C. H. Christiansen supplerede Ældste Thuesens Bemærkninger og formanede til at elske Gud over alle Ting og søge efter Visdom; han bar Vidnesbyrd om Evangeliets Guddommelighed.

Ældste Peter N. Nielsen fra Odense bevidnede, at Gud havde aabenbaret sig i de sidste Dage; han bad, at Herren vilde velsigne alle med Forstand, saa at de maatte forstaa disse Ting.

Til Afveksling blev Sangen „Kærligt Hjem" sunget.

Missions-Præsident Anthon L. Skanchy glædede sig ved Lejligheden, han havde til at mødes med de Hellige i Aarhus. Vi møde ofte det Spørgsmaal: Hvorledes ved I dette eller hint; hvoraf ved I, at Gud har aabenbaret sig? Vi maa svare: Paa samme Maade, som Peder vidste, at Kristus var Guds Søn; det er Maaden, hvorpaa vi have faaet Vidnesbyrd om, at Evangeliet atter er gengivet til Jorden. Vi kalde Evangeliet det glade Budskab, fordi det bringer Fred i Menneskenes Hjerter; det bringer alt det til Menneskene, der er til deres sande Gavn; det belærer os om de Pligter, vi skylde hverandre, og om, at vor Tilværelse her ikke er tilfældig, men at Gud havde en vis Hensigt med os. Havde vi ikke et levende Vidnesbyrd om, at Gud atter har talt til Jorden, vilde vi ikke forlade vore Kære og vore Hjem for uden Løn at drage ud i en kold og ligegyldig Verden, men vi føle, at det er vor Pligt at advare vore Medmennesker. Taleren omtalte i anerkendende Ord Sangkorets store Fremskridt.

Mødet sluttedes med Sang og Bøn.

Søndag Formiddag den 30. Marts. Mødet aabnedes med Sang

og Bøn. Præsident Petersen gjorde nogle passende Indledning-Bemærkninger, hvorefter Ældste Hans Hansen talte om Vidnesbyrdet i den hellige Skrift og vidnede om Evangeliets evige Sandheder.

Ældste Jørgen S. Jørgensen talte om sine Erfaringer som Missionær i Slesvig. Ældste Hans R. Hansen gav en Beretning om Tilstanden i Grenaa Gren.

Ældste Andrew D. Mortensen var tilfreds med Tilstanden iblandt de Hellige i Esbjerg, men de Fremmede vare ligegyldige.

Koret sang til Afveksling Salme 269.

Ældste James Jensen udtalte Ønsket om, at alle maatte komme til Sandhedens Erkendelse og annamme Evangeliet.

Ældste Søren C. Christensen sagde, at der er ikke mange, som ville lytte til Sandheden trods det, at vi bære Vidnesbyrd om det, som hører Guds Rige til. Han formanede de Hellige til at lade deres Lys skinne for deres Medmennesker.

Ældste Joseph H. Olsen, som just var ankommen, bar Vidnesbyrd om Evangeliets Sandheder. Ældste Brigham Nielsen udtalte sig paa samme Maade; han ønskede at være et Redskab i Herrens Haand til at udbrede Evangeliets Lys.

Ældste Jens C. L. Breinholt rapporterede Tilstanden i Randers Gren som meget god; der var en Del gode Hellige der; han formanede de Hellige til at opfylde deres Pligter og søge efter den stille Røst af Guds Hellig-Aand.

Ældste Carl Madsen fra Aalborg Konference talte belærende til de Hellige og bevidnede, at Ældsterne komme ikke her for at udføre deres egen Vilje, men vor Faders, som er i Himmelen; han fortalte, hvorledes han havde besøgt de mindeværdige Steder, Jackson County og Stedet, hvor Josef Smith havde modtaget Engelen Moroni; han havde ogsaa besøgt flere gamle ærværdige Mænd, som havde kendt Josef Smith, og de bar gode Vidnesbyrd om ham; han bar selv Vidnesbyrd om, at Josef Smith var en Guds Profet, og han kunde ikke finde Ord kraftige nok til at vidne om denne Sag.

Mødet sluttedes med Sang og Bøn.

Søndag Eftermiddag Kl. 2. Mødet aabnedes som sædvanligt, og Præsident Petersen gjorde nogle indledende Bemærkninger, hvorpaa han foreslog Kirkens Autoriteter til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner; alle Forslag bleve enstemmigt vedtagne.

Ældste John F. Petersen sagde: Maaske de Fremmede kunde synes, at denne Maade at tilkendegive vore Ønsker paa, nemlig med opløftet Haand, var lidt forunderlig; men det er den mest demokratiske Fremgangsmaade, hvorved Menighederne selv indsætte deres Embedsmænd. Han talte om Nebukadnezars Drøm, de Forudsigelser, som findes deri angaaende de sidste Dage, og deres Opfyldelser i vor Tid ved Evangeliets

Gengivelse til Jorden. Han fremhævede Evangeliets første Principper og bar Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed. Han ønskede, at Sangkoret fremdeles maatte gøre Fremgang.

Ældste Petersen sang derpaa en Solo, kaldet „Sæden", og Koret sang Omkvædet.

Præsident Anthon L. Skanchy sagde, at han havde glædet sig over den smukke Sang, som Koret havde udført, samt over den Iver, Missionærerne havde lagt for Dagen i deres Rapporter. Han gav slaaende Eksempler paa Bønnens Kraft. Det er ikke den, som siger: Herre, Herre! men den, som gør Faderens Vilje, der skal arve Kronen. Han havde i sin 13- à 14-aarige Erfaring som Missionær set Verdens Folk, der ved juridiske Kneb havde tilvendt sig Enkers og Faderløses Ejendele, men som paa en Dag som denne (Paaskedag) i Kirken under Klokkeklang gentoge Navnet Jesus; tro I, Gud ser paa en saadan Dyrkelse med Velbehag? Nej! Vi maa vise vor Tro i vore Gerninger. Kristus var beskikket til sin Mission, før Verdens Grundvold blev lagt; vi kunne betragte hans underfulde Liv, og hvorledes han lod sig korsfæste, døde og igen opstod af Graven; saaledes tro vi paa en materiel Opstandelse. Der er Tusinder, der tro, at naar vort Liv er endt, er det hele forbi, men dette er ikke Tilfældet, vi ville alle opstaa og maa berede os til en Ophøjelse i Faderens Rige, og jeg bærer mit Vidnesbyrd om, at vi ville opnaa en saadan ved at adlyde Guds Bud og Love.

Mødet sluttedes derpaa med Sang og Bøn.

Mødet Søndag Aften Kl. 8 aabnedes med Sang og Bøn. Ældste Christen N. Christensen udtalte sin Glæde over at mødes med de Hellige i Konferencen. Vi skamme os ikke ved Evangeliet; thi det er det samme, som Frelseren prædikede, og de samme Gaver følge det.

Jens C. Jensen sagde, at han havde søgt efter og havde fundet, at de Sidste-Dages Hellige vare Guds Folk, og at Guds Gaver og Kræfter findes iblandt dem.

Ældste John F. Petersen sang en Solo, og Koret sang Omkvædet.

Præsident Skanchy talte om, hvorledes han annammede Evangeliet for 40 Aar siden i Trondhjem, og om Forfølgelserne, som den Gang ytrede sig, og som nu igen vise sig uagtet Videnskabens Fremgang. Han omtalte meget rosende Ældste John F. Petersens Arbejde med Sangkorene i Aarhus og Randers. Han forundrede sig over den Modvilje, der vises vore Missionærer. Formedelst Guds Velsignelser over sit Folk blomstrer Ørkenen som Rosen, og desformedelst ere vi i Stand til at udsende 1000 Missionærer hvert Aar til Jordens forskellige Lande, og disse Missionærer benytte imellem 3 og 4 Millioner Kroner af deres egne Midler til deres Underhold; de prædike foruden Løn i dette Liv og frit til alle Mennesker. Jeg bærer Vidnesbyrd om, at Tiden nærmer sig,

da Herren atter vil gæste Jorden, og jeg glæder mig ved Herrens Værks Fremgang.

Præsident Petersen sagde, at han havde glædet sig i denne Konference, og fremhævede, at vi ere et fremadskridende Folk, og at vi ere de oprigtigste Folk paa Jorden; dette kunde han sige efter 24 Aars Erfaring. Evangeliet havde bragt ham baade timelig og aandelig Frihed. Han bar Vidnesbyrd om Præstedømmets Gengivelse og takkede alle og især Sangkoret, der havde bidraget til at gøre Konferencen saa behagelig.

Konferencen sluttedes med Sang og Bøn.

To Præstedømsmøder afholdtes Mandag den 13. Marts, hvor alle Missionærerne afgave deres Rapporter, og Rapporten over det Arbejde, der var udført siden sidste Konference, blev oplæst som følger: Skrifter uddelte 27,236, Bøger omsatte 1153, Fremmedes Huse besøgte 20,188, efter Indbydelse 1002, evangeliske Samtaler 5,615, Møder afholdte 641, Søndagsskolemøder 137, unge Mænds Forenings-Møder 22, Præstedømsmøder 37, Børn velsignede 14 og 31 døbte.

Om Eftermiddagen bleve Ældsterne beskikkede til at virke i de respektive Grene som følger: I Aarhus: James C. Petersen; i Randers: Jens C. L. Breinholt, Christen N. Christensen og Jens C. Jensen; i Esbjerg: Andrew D. Mortensen, James Jensen og Joseph H. Olsen; i Vejle: Hans Hansen og Brigham Nielsen; i Odense: Daniel P. Thuesen, Chr. Christiansen og Peter W. Nielsen; i Grenaa: Hans N. Hansen og Jørgen S. Jørgensen og i Skanderborg: Søren C. Christensen. Præsidenterne Anthon L. Skanchy og James C. Petersen gave Ældsterne mange gode Raad og Lærdomme, der ville være til deres Fordel i Udførelsen af deres Virksomhed.

Mandag Aften Kl. 8 afholdtes et Søndagsskolemøde, hvor alle Skolens Klasser deltoge i Udførelsen af et interessant Program; Præsident Skanchy talte meget rosende baade om Elever og Lærere, og Præsident Petersen udtalte sin Tilfredshed med det opnaaede Resultat og med Skolens gode Orden. F. F. Samuelsen, Skriver.

Kristendom og Forfølgelse.

Mr. Charles Watts omtaler med stor Frihed Kristendom og Forfølgelse i et for nylig udkommet Numer af The freethinker. Han paastaar, at „Historien fremviser ingen bestemtere Moral end denne, at Forfølgelse ikke i mindste Maade er i Stand til at undertrykke Ideer eller Principper, der en Gang have faaet en fast Plads i den menneskelige Forstand". Han henviser til den herskende Tilstand i det gamle Grækenland

og Modstanden, der rejstes imod dem, som havde lært gudsfornægtende Principper. Derfra gaar han til den romerske Kirke, der, som han siger, „har været den mest fremtrædende med Hensyn til at sætte Forfølgelses-Midler i Udførelse mod alle, som vovede at gøre, tænke eller tale noget, der var i Strid med det, som Pavedømmet havde forordnet at være Ret". Han fremsætter den Anklage, at „denne Kirke har erklæret Tolerance for et Onde", og han siger, det er kun Ret og Billighed at tilstaa, at dette saakaldte Onde aldrig har eksisteret paa dens Omraader. Han siger videre: „Det vilde dog være en Fejltagelse og en Uretfærdighed at tillægge Rom Forfølgelses-Aandens Monopol, nej, tvertimod; en stor Del af denne Aand tilhører med Rette Protestantismen, der endog nu paa ingen Maade er beredt til at give sin Yndlings-Teori universal Tolerance nogen grundig eller logisk Udbredelse." Protestanterne, siger han, „have ikke været mindre rede end Katolikerne til at bruge andre Vaaben end Fornuft-Argumenter imod Fritænkere". Mr. Watts fortsætter udførligt sin Bevisførelse, og efter en haard Beskyldning imod den engelske Kirke, som han kalder et „aabenbart Afkom af Tudor-Tyranni og Begærlighed", roser han Fritænkerne, om hvilke han siger, at mange af dem ere gaaede Døden i Møde, ikke med noget Haab om umiddelbar Belønning, men kun med Bevidstheden om, at de døde for Sandhedens Sag.

Medens denne Beretning maatte synes at være noget overdrevet, er det dog en Kendsgerning, at der foreligger en betydelig Retfærdiggørelse eller Beviser for Betragtningen i sin Helhed. Den almindelige Stilling viser, at medens Nutidens Kirke-Samfund give indtrængende Forsikringer om kristelig Opførsel, have deres Handlinger mod dem, hvis Meninger ere forskellige fra deres, været af en saadan Beskaffenhed, at en forsvarlig Grad af Mistanke klæber sig til deres Udtalelser og til Dels retfærdiggør Kritiken, som er udtalt i det foregaaende. Naar Folk erklære noget som deres bestemte Tro og udøve det modsatte i deres Levnet, blive deres Vidnesbyrd af liden Værdi. Naar de ære Gud med Læberne, medens deres Hjerter ere langt fra ham, komme de under den samme Forbandelse som Farisæerne og de Skriftkloge i gamle Dage og blive med Rette udsatte for Beskyldninger som den af Mr. Wattson fremsatte.

Den herskende Intolerance vidner om alt andet end sand Kristendoms rene Aand, og hvad der udføres i dens Navn er en Plet paa de stolte civiliserede Nationers Vaabenskjold. De Sidste-Dages Hellige have i mange Aar været en Skive for Spot, Modstand og Undertrykkelse, og deres bitreste Fjender have i de fleste Tilfælde været iblandt dem, som gjorde det største religiøse Paastande. Folk have, paaskyndede af løgnagtige Beretninger af dem, der sige sig at være Kristi Disciple, udtænkt den brutaleste og umenneskeligste Behandling af deres Medmennesker. Men det glæder os at iagttage, at en saadan Opførsel er i Aftagende,

og at Kilden, fra hvilken den Modstand udgik, over hvilken der klages, nu viser en venligere Følelse og en større Tilbøjelighed til at gøre mod andre, som den vil, at andre skulle gøre mod den selv.

De Sidste-Dages Hellige fordre den Ret uforstyrret at dyrke Gud, den Almægtige, i Overensstemmelse med deres egen Samvittigheds Bydende og indrømme alle Mennesker den samme Rettighed — lad dem tilbede hvorledes, hvor og hvad de behage. Intolerance findes ikke i deres Tro; thi de erkende, at Kristi Lære aldrig var imod Menneskets fri Virken, endskønt han søgte ved Formaning og Raad at lede dem ind paa den snævre Vej. Hans Lære bestod i Kærlighed og Barmhjertighed og ikke i Had eller Undertrykkelse. Han ledede, men nødte ingen, og i denne Henseende satte han et følgeværdigt Eksempel, hvorved Tusinder vilde blive velsignede i Dag, hvis det var bedre efterfulgt.

(Deseret News.)

Dødsfald.

Det bekendtgøres herved for Slægtninge og Venner, at det behagede Gud den 6. Februar 1902 til et bedre Liv at bortkalde min elskede Mand, Christen Jacobsen Trinnerup i en Alder af 76 Aar, 4 Maaneder og 21 Dage. Han blev født i Jylland, Danmark, den 15. September 1825, annammede Evangeliet den 15. November 1857 og emigrerede til Utah i 1861 i Forening med hans Moder og Morbroder, Jacob Madsen. Han var en trofast Sidste-Dages Hellig og døde i Haabet om en herlig Opstandelse.

Johanne Marie Jacobsen Trinnerup (født Christensen).

(Bikuben.)

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned. Abonnementspris: 1 Krone pr. Kvartal eller Kr. 3,70 om Aaret portofrit.

Indhold.

En ny Uddeling af Evangeliet ...	113
Red. Bem:	
En anden ny Sekt	120
Ankomst, Bestikkelser, Afløsninger	122
Konferencen i Aarhus	123
Kristendom og Forfølgelse	126
Dødsfald	128

København, 1902.

Udgivet og forlagt af **A. L. Skanchy**, Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).